

На летние темы.

На самообразование — наплевать!

Палепшым вясковую гаспадарку.

У гаспадарцы беражы кожную капейку, ня пуская яе на вецер. Рэжым эканоміі, поўная прадуважанасьць павінны мець пэўнае месца ў вядзенні вясковай гаспадаркі. Бяз гэтага нам цяжка будзе яе наладзіць.

Угаварылі бацькоў перайці на шматпольле. (М. Азарычы). Комсамольцы вучні сям'ягодкі знаходзячыся ў зімку ў школе, заўважылі прысутнічалі на занятках с.г. гуртка, слухаючы тое, што казаў агроном (Некрашы) на летнія вакацыі, гэтыя сябры гуртка парашылі, што атрыманы ў гуртку веды трэба ўгаварыць сваіх бацькоў пакінуць бяспрымальніцу і перайці на шматпольле, але ж нарэшце такі згадзіліся. Прыехаў агроном, разглядаў станавішча гаспадаркі, каб выбраць для гэтага найлепшы падыходачы севазварот і разьбіў поле гэтых двух гаспадарак комсамольцаў на шматпольле. Па гэтаму прыкладу было разьбіта поле яшчэ чатырох гаспадароў, а там націглося да гэтага яшчэ болей і болей заяў. Комсамольцы бацькаў бяруцца за працу.

Неабходна прывесці землярпарадкаваньне (Бабруйская акруга). У нашай вёсцы Стоўпня вельмі добра пачалася падрыхтоўка па землярпарадкаваньню. Невялікая частка бядняцтва выйшла на пасёлкі, а ўся вёска двароў 120 пачалі весці падрыхтоўку да гэтага. Сярод іх мезца двароў 30 бедняцтва, якая вельмі чакае землярпарадкаваньня, а больш заможная старэйшая затрымаць гэту справу. Нашы комсамольцы сваёслова паставілі пытаньне на агульным сходзе аб удзеле ў землярпарадкаваньні. Мы вядзем працу сярод бедняцтва, каб яны выступалі больш арганізавана і ішлі на пасёлкі, а не на хутары, як гэтага хочучь некаторыя з кулакоў. А. Хількевіч.

На гаспадарку ў нас галоўная ўвага. Адаказ на заметку „Перашлі на пасёлкі“ з газэты „Чырвоная Зьмена“ ад 30-го мая 1926 г. за № 62 (297) — Жораўка, Сьмілавіцкага р., Меншчына.

Аўтар дэпісу „Перашлі на пасёлкі“ тав. Пальмін шмат належаў цени на Жораўскую ячэйку ЛКСМБ і пасярадзіў, што ячэйка можа распарцавацца. Ячэйка арганізавалася з 7-8 комсамольцаў і за паўгода ўзрасла да 21 чалавека. Дысцыпліна ў ячэйцы добрая. Пасяшчэньні комсамольцамі агульных сходак нормальна і сходкі ячэйкі ні разу ня зрываліся. Што датычыць п'янства і гуляняў у ячэйцы, то адзіны выпадак п'янства комсамольца Рака Цта буму, Боро ячэйкі зараз жа пасяля гэтага дэпаўку прыняла мэры і Раку Цту дэпаўку належную „азбучку“. Гарлоўска Раман і Радгор не замарочаныя чыста Раман ЛКСМБ і бюро ячэйкі, яшчэ да заметкі, за іх гулянку паведамля Сьмілавіці Райком ЛКСМБ аб утрыманьні ад прыему іх у КСМ. Ячэйка прымае належны ўдзел у будаўніцтве гаспадаркі і пасёлкаў. Пасеўкампанію правялі ня толькі Пасеўкампа, дакладні і гутаркамі з сямітынагам, дакладні і гутаркамі з сялянствам, але комсамольцы — гаспадары дары першыя далі прыклад сялянству ў ачышчэньні насеньня на зернаў ачышчэньнім лункіце. Праца па ачышчэньнім лункіце на пасёлках ідзе пабудове будынку на сьвятам. Будыбяз адпачынку і па сьвятам. Будынак перавозіцца колектыўна па ініцыятыўнае комсамольцаў у большасці па сьвятах і гуляць комсамольцамі цяпер часу. Комсамольцы збудуюць на пасёлках новыя гаспадаркі і за вядучь кораньплоды. Ячэйка хочь маладая, але стаць на цвёрдым суніце і абраспаду ня можа быць і гутаркі.

Где питаться — дома или в столовке?

Все дело в расчетливости. — Питаться нужно дома... — говорит тов. Нотка, указывая на то, что ребята „слуру берут обеды в столовке“. Это неверно. Действительно, при плохом и неумелом расходовании заработка может случиться такое явление, что на первые 10 дней денег хватит, а потом придется „класть зубы на полку“. Но не то будет, если расчетливо расходовать заработок и на питание в столовке и на другие нужды. Средний заработок молодого рабочего вполне позволяет питание в столовке, где дают вовсе уж не такие плохие обеды, как многие думают. Наоборот, качество обедов в столовых ЦРК улучшилось. Тов. Нотка еще говорит, что долг каждого молодого рабочего — помогать своей семье. И с этим не вполне можно согласиться: нельзя ведь одеть ярмо на шею парню, у которого потребности растут с каждым годом. Из всего этого вытекает, что питаться нужно в столовке, а вместе с тем бросить заниматься выпивками и дорогими гуляньями. Лифшиц Г.

Что вино?

Если вопрос стоит о помощи членам семьи, то без сомнения молодой рабочий-комсомолец должен питаться дома. Если ставить вопрос вообще, где лучше питаться — дома или в столовке, то нужно опять-таки сказать, что дешевле будет стоять питание у родителей, но это не значит еще сэкономить. Мы знаем много таких ребят, которые питаются у своих родителей и, получая большие оклады, не имеют средств для таких пустяков, как уплата членских взносов или выписка газеты.

„Праздник“ и после „праздника“.

(Ново-Борисовская профшкола „деревообделочников“). Тов. Нотка в своей заметке указывает на то, что рабочий парень, получая жалованье, сразу же его тратит на выпивку и дорогие обеды в столовке. Я с мнением тов. Нотки вполне согласен. К примеру, возьмем нашего многострадального профшкольца: как только он получит свои несколько рублей стипендии, так сейчас же идет в столовую, берет самые лучшие обеды. На улице привенники уходят на мороженое, праздник и пр. прелести. Но такой „праздник“ продолжается всего 5-7 дней, а после этого профшколец голодает, пропускает рабочие дни и болеет.

Иван Сорока.

На пасёлкі.

Старшина скончыў. Некаторыя насупіўшыся нешта мармыталі сабе пад нос, другія маўчалі і аглядаліся на баці, чакуючы, хто пачне першы. — Хто хоча выказацца па гэтым пытаньні? — запытаў старшыня. — Якое там выказацца — ня хочам дый толькі. Яшчэ некую трасцу выдумалі. Нашы бацькі жылі бяз гэтых штук, дый ня горш за нас і нам непатрэбна. — Ня трэба. Начорта ім не якая трасца выдумалась, а нам зугба, — загаманілі, змахалі рукамі, бліжэй да стала пасунуліся. Зачырванеўшыся, раструханая перад праціснулася ўлада Сталярыха. — Старшыня! братка! саколікі даражэнькі. Не пайду я на гэтыя пасёлкі. Забіў зарэж! застрэлі дый усё роўна не пайду. Нахай хочь самы большы прысядзецль прылезе з Менску, дый не пайду. Мужычкі! браточкі! падумайце-жа вы самі! — адна з пацырмы дзяцьмі! — што-ж я буду рабіць? Будынак той, хата тая — верацяном растрасеш. Пакуль на месцы, яшчэ сяк-так ліпіць, а разьбяры, дый і зьбіраць нечага будзе. — Ціха, цётка. Яшчэ не пераходзім. — Чаго там ціха? — Сталярыха праўду кажа. — Ціха! Супакойцеся, мужычын. Давайцеся толкам пагаворым. Супакойцеся! Гуля патроху стаў уціхнешь. — Дый хто хоча яшчэ выказацца? — запытаў старшыня. — Дарэмна гэта усё выдумка,

Выполним решения медкомиссии!

Вот уже больше недели прошло с тех пор, как в местечке Вобре было проведено медосвидетельствование рабочей молодежи. Приезжал для этого специально врач из Борисова. Много ребятам было сказано, что необходимо лучше питаться, спортом заниматься, а некоторых обещали обязательно послать в дом отдыха. Но очевидно эти решения останутся только на бумаге. Никаких мер к выполнению решений комиссии по медосмотру не принимается. Почему так? Стальной

Усердно готовилась Бобруйская молодежь к медосвидетельствованию. Было созвано специальное собрание, где читались горячие проекты и планы оздоровления молодежи... Молодежь, особенно заводская, с большой охотой шла на медосвидетельствование, ожидая от этого много хорошего в смысле улучшения здоровья. Но что оказалось? Уже середина июня, а решения медосвидетельствования еще не проводятся в жизнь. Очевидно, это будет только через год. М. Гельфер.

Мих. Зак.

Откуда столько денег?

Когда комсомолец получает жалование на заводе, то в первую очередь он идет в кино или театр. А когда уполномоченный спрашивает у него — заплатил ли он членские взносы в комсомол, то получает ответ, что „откуда столько денег взять“. Я думаю, что если у парня хватает денег на кино, то вполне можно собрать несколько гривенников для уплаты членского взноса. Дело только в том, чтобы суметь тратить деньги сначала на самое необходимое, а потом уже на второстепенное. Иван Сорока.

Крәпіва.

паліўся Антось Хрыпун — поўвалочны гаспадар. — Дапамогу, кажа, дадуць. Дадучь, а як, жа! дагоняць ды яшчэ і прыбавяць. Вунь сакалоўцы вышлі летась, дык далі ім дапамогу. Трасцу ў бокі Нводнага рубля з налогу ня скінулі, і лесу, нават, ня далі, колькі трэба — вунь яшчэ ў зямлянках сядзець... Я прасіў вунь, каб далі пяньчоку дзесяць хату кончынь, дык і то ня далі, а то яны дапамогуць на пасёлкі пераходзіць, лесу ўсім дадуць. — Ня далі, то добра і зрабілі. У цябе-ж ёсьць хата, ды яшчэ й добра. Хаця-б таму даць, у каго зусім развальваецца, — загаманіў Вініць Каленікаў. — Дый таба, мусіць, трэба было даць? Ты вунь і тое пагнаў, што табе летась далі. — Ды не — табе усё аддадзім, бо ў цябе горла шырокае, ды кішэнь тоўстая. — На, во! браздзяга. Вачуць ці не? Можка-ж ня ты мне ў кішэнь накладаў. Скача, як чорт на дроце. Нібы яго хто й біўца. — Ну, ты совай, ды паволі, бо калі суну, дый і яндюку гэта распару, не пабаюся, што ў цябе морда тоўстая. — Да дай ты яму, Вініць, поўху, гэта-ж гэтак ён цябе збэсьціў. Я-б усяроўна не сыяраў. — Біць — закон не вяліць, але пхнуў, каб ня дхнуў, — жартаваў мужычын. — Можка-б ты й пхнуў — накінуўся Антось на гаворачага. — Не, не дажджэ твая лытка, пакуль ты мяне пхнешь. — На ліха ты мне здаўся. Нахай цябе чэрці ў балота пхаюць. — Ну, вы пасварыцеся ў нядзелю,

(Працяг у чарговым нумару).

